

Altijd een buiten- staander...

■ Pieter van Abshoven: „Omdat ik op school altijd het goede antwoord wist kreeg ik nooit meer het woord in de klas. Ik werd door de leraren aan mijn lot overgelaten omdat ik het toch wel aankon.”

Foto's: Persburo van Eindhoven

„Ik kan me niet herinneren dat ik ooit samen met andere kinderen uit onze straat heb gespeeld. Als ik al buiten kwam, ging ik in m'n eentje lange stukken fietsen. Mijn jeugd stond in het teken van observeren in plaats van zelf deel te nemen aan het leven. Ik was de eeuwige toeschouwer en altijd alleen,” zo omschrijft ir. Pieter van Abshoven zijn lagere- en middelbare schooltijd. Bepaald niet de leukste tijd in het leven van de 37-jarige Tilburger. Wat wil je als je op de lagere school altijd maar tienenvoor rekenen haalt en eenmaal op de HBS nooit wiskundehuiswerk hoeft te maken om toch altijd als de beste uit de bus te komen?

„Je bent niet alleen erg eenzaam. Je leert ook niet hoe je moet studeren. Omdat wiskunde me kwam aanwaaien, leerde ik nooit Franse of Engelse woordjes. Daar zag ik het nut niet van in. De onvoldoendes, die ik daarvoor kreeg waren toch onbelangrijk als je de B-kant van de HBS doet,” aldus Pieter van Abshoven, die door de leraren en medescholieren als een vreemde eend in de bijt werd beschouwd.

„Omdat ik altijd het goede antwoord wist, kreeg ik nooit het woord in de klas. Op een gegeven moment deed ik niet meer mee. Ik werd door de leraren aan mijn lot overgelaten omdat die ervan uitgingen dat ik het op eigen kracht wel redde. Ik verveelde me op school, het was geen uitdaging, dus zocht ik die buiten de deur. De bibliotheek was mijn speelterrein. Altijd was ik aan het lezen. Ik volgde cursussen om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Als 15-jarige ben ik een cursus 'Spoken in het Openbaar' gaan volgen. Daar zat ik dan tussen eind-twintigers en begin-dertigers.”

Pieter, het oudste kind uit het gezin Van Abshoven, was ook in zijn familie een uitzonderlijk geval. Zijn ouders wisten niet zo goed wat ze met hem aan moesten. Dat hij, als eerste van alle tantes, ooms, neven en nichten, naar de universiteit ging, wekte opperste verbazing.

Meedoen op het school-

plein deed Pieter evenmin.

„Iedereen was geïnteresseerd in brommers, de top-40 en sport. Ik heb wel belangstelling daarvoor gevoelsd. Als die niet oprecht is, val je toch zo door de mand. Mijn medescholieren lieten mij altijd links liggen. Als op gym twee ploegen voor basketbal werden gekozen, bleef ik altijd als laatste over. Dat steekt. Het enige leuke schooljaar dat ik heb meegemaakt was de zesde klas van de lagere school. Als ik de sommen gemaakt had — en die had ik zo af — mocht ik bijles gaan geven aan de andere kinderen. Dat was aardig.”

Eenmaal op de universiteit ging het niet veel beter. „Bepaalde interesses, bepaalde vraagstukken kwamen gewoon niet aan bod. Ik ben toen veel talencursussen gaan volgen. Mijn Friese akte heb ik binnen een jaar gehaald. Dat was wel een uitdaging,” aldus Pieter van Abshoven, die op zijn werk als civiel ingenieur en planoloog ook nog de nodige moeilijkheden kreeg te verstouwen.

„In het begin vond men mij daar een echte betweter, maar inmiddels laat ik mij echt niet zomaar aan de kant schuiven. Als het moet sla ik met de vuist op tafel. Maar dat heb ik wel moeten leren.” Pieter van Abshoven heeft inmiddels zijn baan opgegeven en sinds enkele weken studeert hij weer aan de universiteit. „Antropologie, uit nieuwsgierigheid.”

DE TELEGRAAF
Zaterdag 23 september 1989
TA 11